

El Poble de Salt

Portant veu de la Joventut Republicana

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

Obrar amb justícia

Els fermes soldats de la dreta es planyen en gran faisó, de les mesures enèrgiques que d'un temps ençà el Govern democràtic hapres/contra uns i altres dels seus adversaris enfurismats. Puix que, arreu on es creuen segurs i inoïts, es limiten a practicar certs sermons subversius contra de l'actual règim.

No és injust, no és revoltant, no és inhumà —diuen, amb uns nervis que fan feredat—, que a nosaltres, homes de pau i de cor, de dignitat i de noblesa, se'ns faci objecte d'una persecució constant mentre que a la nissaga de l'extrema esquerra, els botxins del món, se'ls deixa obrar amb plenallibertat? No n'hi ha, companys nostres —segueixen dient—, per alçar el crit al cel, capgirar-ho tot de cap i de nou i de fusellar, sense pietat ni entranyes, tots aquests imbecils de governants que, sense instrucció ni educació, ens tenen ficat el peu al coll? I encara. Ah, si no fos que el poble s'ha tornat foll, prou que veuríem coses grans a la nostra terra!... Una guerra civil, sí; una guerra civil veuríem!... Tal com hi ha un sol Déu.

Entretant, la veu del poeta canta:

Ai, pobres monàrquics sense reil
Ai, pobres monàrquics sense reinal
Haveu perdut la santa llei,
No fareu mai més la mala feina...

Perquè esteu rodonament derrotats de cap a peus. Ja podeu cridar, moure xivarri a tort i a dret, que no teniu res a fer sobre dels homes de la terra. Tant en fareu de dir com d'oferir, el poble no està per vosaltres; si quan el tenieu li haguéssiu fet bons comptes, de segur que mai no hauria pensat deixar-vos. Ara, ha volgut ésser d'uns altres que, més dignes i més humans, li donen ajut, amor, coratge, llibertat...

Els factors vils de l'opressió,

han estat creats pels homes; però pels mateixos homes han de morir.

La cultura, que vol dir progrés, ha estat l'arma que ha fet més front a la lluita del vostre assassí.

Haveu tirat contra d'uns fills, quan aquests fills els haveu cregut bons pares.

Haveu tirat contra d'uns pares, quan aquests pares, els haveu cregut bons fills.

Es a dir, haveu estat uns homes que haveu estat sempre en guerra contra els homes.

I, una vilesa tal no mereix perdó, car el perdó és per a tots aquells cors que perdonen, i vosaltres no haveu perdonat mai ningú.

Per això, els pobres mortals us senyalen amb el dit, així mateix com volent dir: Ara passa el Judes de Crist!...

Sou unes bèsties famolenques de carn humana.

Catègòricament, els vostres parpres faran el clos etern, i freturareu encar, tanmateix, amb fúria roent, la mort dels morts.

* * *

Però, malgrat tot, torna a vibrar la veu del poeta.

Tira avant, no et torbis mica,
a Villa Cisneros manca gent,
Tira avant, no et torbis mica,
que entre reixes manca gent...

D'això, ciutadà lector, se'n diu obrar amb justícia.

AGUSTÍ CABRUJA

Catalunya autònoma serà el que els obrers vulguin. Si voten, imposaran pel camí legal, llurs reivindicacions. Si no voten, les dretes s'empararan del Govern i els faran la llei.

L'abstencionisme aconseguit pels anarquistes perpetua el domini legal de la burgesia.

Consell

*Deixa d'un cop el llac de la sutzura,
ensems bregant de pit en pro pairal,
que, si ara no ets sinó una criatura,
llavors seràs un home dels com cal.*

*Bandeja de la ment la flama viva,
de tota imatge de record impur,
fitant l'esguard al zènit que ens abriva...
la ruta de la terra amb pas segur.*

*Del far sublim, llum santa colliràs,
fent llum constant a l'orfe de la vida;
pel fill de mare, excels amor tindràs,
en el verger del món flor exquisida!...*

*Els homes no hem nascut tan sols per viure,
car, viure sols per viure, no diu ré.*

*Joia i dolor, fer plorar i riure,
heus aquí certs brillants del cor sere.*

*Que cobegi la vida dins la vida,
un rastre de son pas en trets flamants;
si bé quan esdevingui un cop fallida,
voli de faisó eterna entre els humans...*

Agustí CABRUJA.

Història d'un Rodamón

Barcelona... país d'ensomni, d'intrigues, de falsetats... ciutat comtal...

Era una tarda de fred d'hivern, una d'aqueixes freds que es deixen sentir amb tan marcada intensitat; en el cel una capa de núvols negres, de mals averanys, sembla que prediqui una infausta nova... una negra desgràcia que voli, en el seu curs fatídic vers una ignota llar...

Un pidolaire quina veu es deixa sentir insistentment de porta en porta, sembla un acusador de les injustícies de la societat, demanant en va una almoïna. El seu front es veu solcat per fondes arrugues, la seva cara pàl·lida junt amb una mirada trista i perduda, dona seny als pronunciades de dolor, que reflexa fidelment l'estat de la seva ànima llatzerada per les vicisi-

tuds que ha tingut de passar en la seva accidentada vida; les seves vestidures són pobres i ratllades i el buid de la mànega dreta del gec dona senyals inesborrables de què li falta un braç.

I recorre heroicament acompanyat d'una nena d'uns tretze anys, per les venes de la gran capital, tot deturant-se al carrer de Sant Pau, demanant quelcom per menjar.

Però la gent altiva, amb aquell despietat orgull, amb aquell cor tan fred, amb aquella mirada tan indiferent passaven de llarg mentre mastegaven «ofesos» algunes paraules de despit perquè «s'havien atrevit a torbar les seves reflexions i a interrompre els seus pensaments...»

I passaven de llarg... mentre aquells dos desgraciats sofrien de fam i de fred!

Vergonyosa i fonda punyalada en el cor de la societat suïcida!

He dit suïcida, sí, perquè tolar aquests quadres, tolerar que a davant seu n'hi hagin que es morin de fam, és matar-se ella mateixa, és voler-se rebaixar ràpidament a la categoria de les feres, a vegades molt més humanes que ella, l'orgullosa societat.

De sobte un xicot que sortia corrent d'una escaleta, inconscientment, d'una empenta impel·lí el vellet baix l'andana en el precís moment que un automòbil de senyors passava, marcant excessiva velocitat, caient sota les rodes, com innocent i dèbil víctima cau sota les garres

d'una àliga superba i despòticament sanguinària.

De seguida la gent acudí a veure el tumulte que es formava intentant deturar, en va, una criatura que es llençà sobre el cadàver de la infortunada víctima.

—Pare, pare meu; desperteu-vos!—cridava entre sanglots la pobra nena, boja per un dolor que li trossejava el seu tendre cor d'infant, mentre que, davant aquella violenta tragèdia, un extremament d'esgarriós esglai recorregué per tots els pits dels assistents com si se'ls clavés la freda fulla d'un coltell esgrimit per la invisible mà d'una justícia divina.

NARCÍS PUIG

(seguirà)

A Rafel de Casanova, gloriós màrtir de Catalunya

El dia 11 de setembre caiguéreu mortalment ferit en el baluard de Sant Pere, defensant les nostres llibertats. Després de 218 anys de lluites contínues, ens han estat retornades. És un dia de joia per Catalunya, és l'alegria més gran de la nostra vida. Estic segur que d'aquestes llibertats en serem mereixedors. Cal guardar-les com una relíquia, però si algun dia algun tirà ens les volgués pendre, sabríem defensar-les vessant la nostra sang com vós féreu. Perquè, dintre la història de Catalunya, el vostre nom omple una pàgina immortal, perquè demostràreu patriotisme, valentia i abnegació, hem de demostrar també nosaltres que som catalans, que som dignes descendents vostres, que tenim sang roja dintre les nostres venes, que el mateix servim per la lluita que per administració de la nostra pàtria, que sabrem posar a Catalunya en un lloc preferent davant del món civilitzat, que quan un país de terres llunyanes parli de nosaltres en pugui parlar amb respecte i admiració, perquè, diran, Catalunya és el mirall del món: Es així com jo em miro Catalunya, és així com jo voldria que fos i és així com serà. Heroic Rafael de Casanova, si poguéssiu redreçar-vos de la tomba on jeuen les vostres despulles, estaríeu satisfet en veure que no endebades donàreu la vostra sang en defensa de la nostra terra. Rafel de Casanova, descansau en pau, penseu que el vostre sacrifici i la sang que vessàreu ens han enrogit la cara de

vergonya durant més de dos segles, però, ajuntant totes les nostres forces, hem fet un esforç i hem pogut alliberar la nostra aimada Catalunya.

Salt 23-9-32

JOSEP ALSINA

Correspondència

Callis.—Va. Feu-ne d'altres.

Puig.—Va.

Lluís.—Idem.

Tanegram.—Anirà.

J. M. V.—Anirà una mica escurçada, car tal com és resulta massa llarga.

Ll. P. i Gener (Girona).—Deixem per avui, de publicar el vostre segon article sobre «Els contramestres». Si no us fes res, serviu-vos passar per la redacció qualsevol dia de la setmana. Per altra part, ens plau de comunicar-vos que el vostre primer article ha obtingut un èxit esclatant.

Un cooperador.—Mercès pels elogis.

Un vigilant cooperador.—El publicuem.

Joan Paradedà.—Va a la «Tribuna Lliure». tal com vós desitgeu.

R. J. (Bescanó).—Entesos.

A. P. R.—En cartera.

M.—Anirà.

Narcís Bosch.—Molt bé. Anirà.

Noi Gran.—No pot anar.

Gusinyer.—Anirà.

Ll.—Anirà.

Ricard Maimí.—Molt bé, Molt bé. Records.

Severo.—Anirà en el proper número.

Tribuna lliure

Els contramestres

Sota aquest mateix títol aparegué, en el número anterior d'aquest periòdic, un escrit innocentíssim, però carregat de passió i d'enveja. Compadeixo l'autor que, perduda la serenitat, s'autodesmoralitza i li manca la sinceritat per a fer-se responsable davant del poble d'allò que diu.

Des d'ací mateix, s'ha dit mantes vegades —i fa llàstima haver-ho de repetir— que els homes donen la cara, almenys quan hom té la pretensió de molestar o ofendre a altri.

Temps ha que vivim un ambient ple d'odis entre uns i altres; persones que tota la vida havien estat bons amics, avui s'odien mútuament, àdhuc entre germans autèntics.

Fa pena pensar que per una minsa discrepància de criteri ideològic o social, dos homes s'han d'enemistar.

La premsa de tot arreu i de tots els colors indubtablement ha estat un factor força influent en això, emplenant el cervell de literatura de combat i insultant, fins al punt que, àdhuc parlant, s'arrossega avui aquesta literatura feta l'èxit vulgar.

Conseqüència de tot això és la infinitat de *periodistes* espontanis sortits arreu. Cal només que hom vulgui dir quatre estupideses ofensives a un seu adversari polític o social per a tenir tema per un *article*, i ja i som, ja tenim entaulada la *polèmica periodística*, sovint negligint tota regla gramatical, mantes vegades sense saber allò que hom diu, deixant-nos portar, gairebé sempre, per la passió insensata.

Per altra part—i ara m'adreço a l'amic director d'aquest periòdic— és lamentable que en circumstàncies en què convindria més fomentar la concòrdia entre nosaltres, es doni expansió a aquest sentiment baix de la passió que engendra i propaga la discòrdia, ço que diu molt poc a favor del periòdic.

I, encara, em permeto—sense cap intenció de molestar— adreçar uns mots a l'amic A. Pujol, company President del «Centre Republicà», que de fet és d'on surt «El Poble de Salt». Vós, amic Pujol, que en man-

tes ocasions heu demostrat estar posseït d'un bell sentiment pacifista, i que fins a cert punt hi ha quelcom de comú entre vós i els contramestres, fent honor al concepte força elevat que tenim de vós els que hem tingut ocasió de conèixer-vos de prop, no podríeu evitar aquestes mesquineses?; suposo que no al·legareu la ignorància d'això, quan quinze dies abans de la seva publicació s'anuncià en aquestes pàgines.

I ara diré a Ll. P. i Gener o qui sigui, que en aparença el fet és el que ell exposa i que és ben conegut de tot el poble, però bé que si ens atenim a les circumstàncies que induïren o menaren els contramestres a donar el pas que van donar en aquella ocasió, el cas és força discutible.

El que trobo incompreensible és que ara, al cap de deu anys del fet, vulgui recordar-lo i fer-ne retret, quan és prou conegut de tothom i fins oblidat per les persones sensates i a bastament pagat pels mateixos contramestres, que malgrat tot han sabut emancipar-se; sembla, però, que l'escrit de referència sigui més aviat conseqüència d'un incident del qual en fou autor en part algun determinat company contramestre, i en aquest cas Ll. P. i Gener ha obrat molt lleugerament en pluralitzar i amagar-se.

Entenc que quan un home—qui sap si inconscientment— comet una falta greu—força discutible, repeteixo, en el cas dels contramestres actualment ocupats a la casa Coma i Cros—i sap reconèixer la falta i procura redimir-se i dignificar-se, és tan digne, si no més, com aquell que sense haver tingut necessitat de posar a prova la seva solvència moral, campeja fent ostentació ridícula de llur dignitat.

Quant al retret—*ple de bona fe*— de la setmanada i que *els altres que rebentín*, els contramestres han demostrat en mantes ocasions que no són tan egoistes com això, cosa que no puc dir de Ll. P. i Gener per no ésser-me conegut.

Jo, per la meua condició de contramestre i soci del C. R. protesto enèrgicament i demano,—no puc exigir—una rectificació per part de qui correspongui, i no pas pel que d'això pugui perjudicar en cap aspecte

els contramestres, certament, car no dirà res Ll. P. i Gener que no sigui ja conegut i potser desmentit a la bestreta. Protes-to tan sols perquè fa llàstima l'obcecació de certs homes i convé que això no prengui més increment.

Més a més, accepto la discussió amb l'articulista sobre el particular, una discussió, però, serena, sense passió, que és com deu parlar, escriure i discutir tot home sensat, i així posar la raó allà on sigui.

Aprofito aquesta avinentesa per a dir a tothom que no contestaré cap article que no vagi degudament signat, amb el nom propi de l'autor.

JOAN PARADEDÀ

N. de la R.—Vàrem obrir, temps en-tera, en aquestes pàgines, acatant un acord de la Joventut Republicana, una secció de Tribuna Lliure. En ella han vingut apareixent diversos escrits d'exposició del pensament públic o particular, i aquesta Direcció ha tingut cura que la polèmica entaulada en cada cas no pogués agafar aires d'insolència o xafarderia. Naturalment que el nostre criteri —que ha d'ésser el controlador de tot el que es publica en aquest periòdic— no és possible que coincideixi sempre amb el de tothom, car en el món hi ha cors i cervells de múltiples i distintes estructures. Tanmateix ningú no podrà negar que hem aconseguit tothora les opinions de «l'home del carrer» que no traspassen els límits de la correcció i de la decència. Ara bé; en el número anterior publicarem un article de «tribuna lliure» que es referia a certes actuacions passades i presents dels actuals contramestres de la fàbrica Coma i Cros. No cal dir que inserírem tal article creient-lo compatible amb les normes establertes per a la nostra «tribuna lliure» i semblant-nos que interpretava el pensament d'un considerable sector d'opinió del nostre poble. Avui, també perquè el considerem revestit d'aquells requisits indispensables per a la seva publicació, donem cabuda en aquesta secció a un escrit del nostre amic Joan Paradedà, escrit que és una rèplica a l'al·ludit que publicarem en el número propassat. Deixariem, doncs, d'escriure aquesta nota de la redacció, si no fos que l'amic Paradedà es permet de fer-nos directament qualque al·lusió que no podem deixar incontestada. Per exemple, diu l'amic Paradedà: «Des d'ací mateix s'ha dit mantes vegades—i fa llàstima haver-ho de repetir—que els homes donen la cara, almenys quan hom té la pretensió de molestar o ofendre a altri». A la qual cosa nosaltres, pel que ens pugui tocar, contestem: Els redactors del «Poble» sempre l'han donada la cara, sense reparar que poguessin resultar perjudicats en petita o gran manera. Això l'amic Paradedà ho sap a bastament. Ara que, respecte a la col·laboració espontània, tant ens fa que donin la cara com que se la quedin; el cas és que en l'original no hi manqui la deguda signatura, que sovint no sabem si és autèntica o apòcrifa, sobretot la que ens ve de fora. Diu també l'amic Paradedà: «Per altra part —i ara m'adreço a l'amic director d'aquest periòdic— és lamentable que en circumstàncies en què convindria més fomentar la concòrdia entre nosaltres, es doni expansió a aquest sentiment baix de la passió que engendra i propaga la discòrdia, ço que diu molt poc a favor del periòdic». Ja hem dit que no existeix una sola mena de criteri: Per tant, no és estrany que allò que a l'amic Paradedà li sembla foment de la discòrdia, ho conceptuem nosaltres, ben

altrament, una acollida imparcial a tota opinió —contrària o conforme al nostre pensar— correctament manifestada. En el cas present, ens apuntem al nostre favor el fet que l'amic Paradedà no negui rodonament enlloc les afirmacions de l'autor de l'escrit que motiva la seva rèplica. La Direcció del «Poble», amic Paradedà, obrirà sempre les seves planes a aquells ciutadans que, sentint llur dignitat ofesa per algun atac personal periodístic o d'altra classe, creguin oportú de sortir al pas de llurs detractors. Puix que és molt lògic i humà que qui és atacat es defensi. Passant a un altre punt, coincidim amb l'amic Paradedà a reconèixer que ixen cada dia «una infinitat de periodistes espontanis» només amb l'intent de «dir quatre estupideses ofensives a un seu adversari polític o social, per a tenir tema per a un article... sovint negligint tota regla gramatical, mantes vegades sense saber allò que hom diu...», etc. etc. Però també suposem que l'amic Paradedà reconeixerà que no batem el rècord en totes aquestes faules que enumera, això limitant-nos només a l'àrea del nostre poble. Quant a les «regles gramaticals», demauem perdó a l'amic Paradedà per les que pugui haver notat en el nostre periòdic; prorrò l'amic Paradedà es farà càrrec que, venint-nos sovint els originals plagats d'incorreccions, ens en passi per alt alguna. Cosa que és molt possible que succeeixi, per les mateixes raons, en el present article de l'amic Paradedà.

Cantant les veritats

El dimarts, dia 6 del present, a la despesa del Capellà del Manicomí acudiren algunes persones, amb el fi d'acomiar-se'n, i, entre elles, hi acudí l'esposa del senyor President del Sindicat Únic de l'art fabril d'aquest poble. Com que hi arribà una mica tard, no pogué fer altra cosa que manifestar que sentia molt de no poder-se acomiar de tan bon senyor sacerdot. I suposo que la dita senyora tenia motius pel seu sentiment, car es tractava del capellà que va donar la primera comunió a la seva filla, de bon matí, perquè ningú no se n'assabentés. A més a més, el referit capellà, a petició de la senyora del President, es va interessar per fer entrar l'esmentada filla a la Telefònica, cosa que no pogué aconseguir, però sí que valgué la seva intervenció per a la plaça que dita senyoreta ocupa.

Senyor President del Sindicat, no sé quin qualificatiu donar-vos, si d'hipòcrita o de miop, car si sou sabedor d'aquestes coses sou un hipòcrita, i si no, com voleu portar el benestar al poble si a casa vostra us amaguen l'ou.

Us felicito, de passada per l'encert que heu tingut de donar el nom de «Despertar» al vostre periòdic, ja que els vostres afiliats els convé molt que es despertin perquè us vegin el llautó i aquell Sant Josep, gran com vós, que teniu al cim de la calaixera.

«Un que no és sindicalista, però que no té cap sant a casa ni fa combregar les filles d'amagat al manicomí»

Contrarèplica

«Despertar», en un escrit signat per Jaume Costa, replica unes manifestacions meves fetes en aquestes pròpies columnes. No cal dir que em ratifico, tot i les envestides del meu contraopinant, en tot el que hi expressava. Diu el company Costa que més que un «vigilant» i un «cooperador» li sembla un «difamador» Contesto: Fa anys, estic segur que força més que Jaume Costa, que em són familiars les coses de la Cooperativa. Crec en les grans possibilitats del Cooperatisme—sistema neta-ment «socialista», doctrina tan odiada pels amics anarcosindicalistes del meu contradictor— i, ultra això, home d'esquerres com sóc, no puc deixar d'ésser liberal i demòcrata. Per això, doncs, per amor a la Cooperativa i per impulsos del meu demo-liberalisme, denunciava als companys cooperadors la maniobra que s'iniciava, per part dels elements anarquistes —i, per tant, pèssims cooperatistes— amb l'acció antiliberal — i la democràcia no val la pena sense el liberalisme — de la no admissió d'un company obrer que havia comès el *peccat mortal* de no ésser del Sindicat Únic. I aquest acte d'imposició feixista el cometien, precisament, molts d'aquells que, abans de ficar-se a la Cooperativa, n'anaren a demanar permís al Sr. Vivó. No vull, per tant, que, dins la Cooperativa, hi hagi qui tingui més drets que un altre. El que lamento, però, és que la passió partidista d'uns quants atropelli les normes fraternals de l'organització cooperativa. I per això m'adreçava als que considerava veritables *cooperatistes* i els deia que no es prestessin a fer el joc dels faistes 100 per 100. Per acabar, per avui, només em cal recordar a Jaume Costa les paraules del company Josep Teixidor, en l'Assemblea de Cooperatives de Girona, reconeixent que l'acte de la damunt referida no admissió fou una *pasterada* que no es repetiria mai més.

Un vigilant cooperador

NOTA

Per excés d'original deixem de publicar la secció d'esports.

Trets que no maten

Els anarquistes i el Cooperatisme.— Encara que no és un secret per a ningú la perpètua contradicció entre la teoria i la pràctica dels nostres anarco-xivarristes 100 per 100 i 99 per 100, ens hem pres la molèstia d'extractar i de traduir, d'un article del caracteritzat anarcosindicalista Màximo Llorca, els següents paràgrafs sobre el Cooperatisme: «A l'anarcosindicalisme no pot interessar-li l'acció cooperativa com a complement de la seva mediata finalitat, puix que d'acceptar-la, o simplement tolerar-la en els seus medis, corre el perill d'esllanguir-se, en lloc de desenrotllar-se. Per això devem condemnar el cooperatisme tots els que militem en el camp anarquista i sindicalista, oposant-nos tenaçment, no per sistema, sinó com a conseqüència de deliberat i profund estudi, a la seva evolució dintre els nostres organismes revolucionaris». Cal tenir en compte que aquesta no és una opinió isolada, sinó l'expressió general del concepte que els comunista-llibertaris tenen del Cooperatisme. ¿És que potser ho ignoraven els tremebunds fills d'Acràcia de la nostra localitat? Si fos altrament, hauríem de recomanar als veritables cooperatistes d'aquest poble que es possessin en guàrdia, car la intromissió dels anarco-xivarristes en llur Casa Fraternal, no podria significar altra cosa que una maniobra pertorbadora i destructiva.

Hom assegura que el Sr. Claudi Ametlla, Governador Civil de Girona, prendrà part en la pròpera inauguració del local social del «Casal Saltenc». No cal dir que reprovem enèrgicament un semblant acte de la nostra, ara com ara, primera autoritat «provincial». El senyor Ametlla pot al·legar que els seus informes sobre els components de l'esmentat casal no li impedeixen d'accedir a la invitació que li ha estat feta. Però, nosaltres hem de contestar-li que a Salt hi ha un «Centre Republicà» que tenia ja cabells blancs abans del 14 d'abril de 1931, el qual hauria pogut posar en antecedents, d'haver estat consultat, al Sr. Governador de la categoria i etiqueta polítiques dels principals manifestejadors del casal de referència, així com del pèssim efecte que la presen-

cia de la seva persona entre els individus en qüestió produirà als veritables i autèntics republicans saltencs de tots els matisos.

No us en doneu pena, redactors del «Diari dels capellans», malparlar des de les vostres columnes a un pobre funcionari de l'Ajuntament com és el brossaire respecte a la seva manera de parlar que no té ni ha tingut la tara que li atribuïu? No us en doneu pena, ja ho sabem; i, no sabeu per què no us en doneu pena? Doncs perquè no heu tingut mai la més petita noció de la frase «vergonyal»? Altrament, no oblideu que en Gaspar té una dignitat i una honradesa més gran que tota la vostra parentel·la plegada. Ah, malaguanyada vara de freixe que està en vaga!

A dintre del Centre Republicà encara hi queden molts anarco-xivarristes. Per què no marxen? És que si no marxen de bon grat serà per força. Ho hem dit no sé pas quantes vegades que ens hi feien nosa, però ells no fugen ni a trets. Tanmateix, bé en parlarem. No els volem i prou.

Els cacics no estan quiets de cap de les maneres. Es veu que tot s'ho agafen a la fresca. Però nosaltres només voldríem una cosa, i és que en alguna ocasió provessin de moure brega. Ja veurien de quina manera els arreglaríem l'ur cervell desballestat. A cops d'estaca, que els voldríem obsequiar. No cal dir que tot el poble hi prendria part. I amb quin gust, recristina...!

No, ex correligionari: «El poble» no té per al «Sindicat Local» la tendència que tu li has volgut atribuir. «El poble», no està per Sindicats Locals ni per Sindicats Únics; està pel poble i només que pel poble. És clar, alguna te n'has d'emotllar per quedar bé.

Saltencs: Quan vinguin les eleccions de diputats per a la Generalitat, recordeu-vos dels homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Ells han estat els que han treballat nit i dia per fer-nos, amb el major respecte i harmonia, a tots ben grans i a tots ben lliures.

En Sanjurjo ja no és en Sanjurjo; és, diguem-ho ben fort, el número 52 dels presidaris del Dueso, presidi del qual en «SHUM» en serva uns records tan amargants com perdurables. No oblideu que la monarquia li fingué tancat una colla d'anys.

Catalans: Ja tenim l'Estatut apro-

vat! Visca Catalunya lliure! ¡Visca l'Esquerra i el seu cabdill Francesc Macià!

De segur que la Lliga en les properes eleccions presentarà per candidat En Xicu de Besalú, ex dependent de Càn Pèrez, pistoler màxim del Lliure, cosí germà del sanguinari Anido i pare polític de l'Alfonsito lladre, assassí i... Vosaltres mateixos. Ara rai que no hi ha censura!

No seria revoltant que, després de tants abnegats sacrificis de l'Esquerra, el Govern de la Generalitat caigués a mans d'altres sectors que no han fet mai el més petit esforç per Catalunya ni per la República?

Els de «L'Amic del Poble», diuen que no coneixen En Pere Sureda. Home, potser en farem un gra massa, tanmateix. No us sembla, Pere, que en far un gra massa els vostres companys? Després, més avall sembla com si vulguin parlar de la justícia... de la Llei de fugues... de la reclusió perpètua... És que volen mirar de fer una mica de por al nostre Director, però En Cabruja—el noi burleta, l'enemic de Déu i de la Clerecia, que diuen ells—és un xicot que no s'espanta per ningú, i va fent la seva via sense fer gaire cabal de les «pedretes» que sol trobar pel camí.

Ciudadà lector: El teu diari és «L'Opinió». Els teus setmanaris «La Rambla» «La Campana» i «Justícia Social».

El nostre tribut de reconeixença

Demà, diumenge, seran hostes de Catalunya els benemèrits castellans Manuel Azaña, Luis Bello, Julián Besteiro i alguns ministres i parlamentaris que recolzaren, alguns heroicament, les nostres aspiracions d'autonomia en les Corts Constituents de la República espanyola. Tot el nostre poble farà acte de presència, si més no en esperit, a l'arribada de personalitats tan il·lustres com mereixedores del nostre etern agraïment. Des d'aquest reconet de la reconeguda terra catalana, adrecem als amics abnegats de Catalunya que vénen a visitar-nos, la nostra més fervent salutació revestida de la gratitud més pregonia i afectuosa. Visca Catalunya! Visca la República espanyola!

Peruqueria de

Ramon Nonó

ONDULACIÓ PERMANENT
GARANTIDA 7 MESOS

VEÏNAT DE SALT (GIRONA)

Notes municipals

Està en període d'exposició al públic el repartiment general d'utilitats format per l'actual exercici.

—L'Ajuntament ha adoptat l'acord d'adherir-se a la proposició del de Rubí per tal que el Somatent sigui desarmat i dissolt.

—En motiu de l'aprovació de l'Estatut de l'autonomia de Catalunya, foren adreçats pel ciutadà Alcalde, telegrams de felicitació i adhesió al règim al President de la Generalitat i al President del Consell de Ministres.

—Foren aprovats els comptes de la construcció del segon troç de clavegueres.

Tirant pedretes

A En Jaumet (a) el Ferrer, ja fa dies que li tenen el cor robat; però, com que és tan tímid, no s'atreveix a declarar-se. Perquè vegi que ens interessem per la seva felicitat, nosaltres ho farem per ell.

—Veritat que el vols, Carmeta?... Sí?... Bé, doncs, ja li direm.

Una, dues, tres, quatre, cinc carbasses... Mare de Déu del cell... Que t'has cregut, aimada Soledat, que haig de fer vint plats de confitura?

D'ací a pocs mesos tindrem la gran satisfacció d'anar a casament. Es casen, és a dir, es casaran en Carabaca i la seva estimada. Oi que ens voldràs a menjar confits, volgut amic?

El nostre Peret està enamorat, però la «nena» és tan bonica, que són vuit els que la volen. El més divertit del cas, però, és que ella s'uneix en matrimonial enllaç d'ací a quaranta nou dies. Ho celebrem.

Els cabdills de «El Poble de Salt» —Bohigas i Cabruja— els tenim enamorats fins a la medula. Les afortunades són dues donzelles molt for-

moses de La Bisbal. Res, un dia o altre els tenia de tocar el rebre. Però, malgrat tot, n'estem d'allò més satisfets. Almenys ara tindrem l'honor de llegir poesies de color de rosa... No és veritat, gentil Maria? No és veritat, gràcil Conxita? Ah, ens en descuidàvem: la present pedreta la publiquem de clandestinitat. Ai, ai, quan la vegin!

La simpàtica Teresa està molt contenta. No sabeu per què això? Dons perquè té qui l'estima amb efusió.

A veure si En Ll. i la P. arreglen quelcom de bo. Ho diem perquè molt sovint els veiem en dolç idil·li.

Del concurs «La noia més ben feta del poble» tenim el següent resultat: Lolita Llenas, 15 vots; Maria Mitjà, 13; Lola Martí, 10; Teresa Abel 10; Maria Cabrita, 10; Maria Rosa, 8; Maria Pallàs, 8; Conxita Valls, 8; Carme Feliu, 8; Maria Roca, Maria Porcalla.

Joventut Republicana

Diumenge dia 2, Gran Ball a càrrec de «La Selvatana» de Cassà de la Selva. Es passaran programes.

Molt aviat. Quan? El culte publicista Duc Salvat donarà una conferència al Centre. Com també En Lluís Companys, Ventura Gassol, Puig i Ferrer, Rafel Campalans, Serra i Moret, Joaquim Maurin, Angel Pestanya, etc.

Imp. Salomó Marqués.— Girona.